

meile wästo tulid. Nemad näitasid mei'e kuldsoomuksid, mis liiwa sõmerast olitwad leidnud. Marshall püüdis naljatades neid teelt efsitada ja ütles: „kas arwate kulda leidwad? Ei ole, wennikesed se kuld, waid üks ifesugune iilgaw liiwa sõmer, mis siin kohal sagedast sigineb, aga mis midagi ei maksa.“ Üks Indianer, kes mõne aasta eest Alpool-Kaliwernias kullakaewamise tööl oli olnud, kostis julgesse: „Kuld se on ja kullaks jääb!“ — Esinane kogemata kullaleidmise awalikuks saamine oli meil wäga wästo meelt; meie mõistmise koha, et töömehed meie salaotsumisest tuult olid saanud. Sjemine kuulin siis, kuidas üks kawal Kentuki mees salamahiti eemalt meie jälgil oli luurinud, mis meie liiwa sees siblisime; tema tõttas meie järel otsima ja leidis kaa koha iilgawaid kullasoomuksid, mis sedamaid teistele näitas. Teisel ommikul sõitsin mina koes taggasi, kogusin ulga töörahwast koka, lasin mitmed riistapuud walmistada ja tõttasin teisel pääwal weestega seltsis jälle jõekaldale. Meie jääme jõekaldale õõfeks. Kui pisut ommiko walget koitma tõusis, oli mul juba wiiskümwend meest tööl. Esimest tööd toime-tasime nõnda: mulda ja muda wisati labitadega weike ämbrite ja korwide sisse, siis loyputati kergem mulla lõnts pealt ära otsiti kiwid seest wälja ja rapputati järeljäänud peenikesed liiwasõmerad purje riide peale päikese paistel kuuwama; siis puhuti pika putkede läbi liiw riide pealt ära, et raskem kuld aga üksi järele jäi. Nüüd on mul mitmesugused ise-riistapuid kulla; pesemise tarbeks walmistatud,

kus juures enam sada inimest igapäaw tööl on, kes priskeste süa saatwad ja kolmford wiina pääwas. „
 „Nõnda rääkis mulle kapteen Sutter kulla leidmise lugu. Ehk kül õhto ligi jõudis, siiski ei olnud meil mahti pikemalt senna jääda, waid ruttasime koha edasi rikust andwa jõekalda poole, et õnne saaksime katsuma. Keljandamal Jaani kuu pääwal õhto eel jõudsimme jõekaldale, ja läksime sedamaid tööle; kullajänu ei annud meil puhkamise aega. Igaühel oli weike raud labidas ja pann käes; nõnda astusime jõe, kus wesi sügaw ei olnud, ja akasime kulda kandwat mulda jõest wäljakühweldama. Siis kuitatasime muda pannide peal tulepaistel ja puhusime mulda üksteise silmi, kummi wiimaks suure rõdemuga nägime, et mõni kulla sõmer panni peale jäi. Nõnda olime meie äkitselt õnne jälgile saanud, kus loota wõisime lühikese aea sees rikaks saada. Kõhe teisel päwal akasime kõigest wäest tööle ja läks asi meil tüf aega wäga hästi toime. Kallist wara wõis igast paigast rohkest leida; aga pääwad näitasid meil kiire töö juures wäga lühikesed, meie ei jõudnud niipaljo kulda koka koguda, kui süda imustas. — Negamööda ehitasime kulla-pesemise tarbeks ühe riistapuu, mis kätki kutsutakse ja misga kullapuhastamine õlpsamalt sigineb, kui käsi tööl. Aga et siin kullamaal kõif tarwitused wäga suures innas seijawad, sellepärast pidime kätki laudade eest 35 rubla õbedat maksuma, ja niisama paljo küsis puusey tegemise palka, mis meie